

Dračí nevěsta

Katherine Luka

Dračí nevěsta
Katherine Luka
březen 2016 jako 26. publikace vydavatelství
Vydavatel: Pavel Kohout (www.kknihy.cz)

ISBN:
epub: ISBN 978-80-88061-64-9
mobi: ISBN 978-80-88061-65-6
pdf: ISBN 978-80-88061-66-3

Legenda...

Ruuhlar se zhluboka nadechla.

Kat aby to...

Prsty křečovitě svírala područku svého vyvýšeného křesla a neodvažovala se spustit zrak z toho tvora uprostřed trůnního sálu. Vypadal tak... uvolněně?

Pobaveně!

Špičkou kovově lesklého ocasu lehounce bičoval mramorovou podlahu a náramně si užíval její hrůzu.

Hrála o všechno.

Měl moc zničit celé její dílo – rozvrátit království, pole spálit na prach a vystavit její lidi hladovění.

Už tak měla mnohé nepřátele. Muže, kterým se nezdálo vhodné, že se chopila vlády po svém otci, aniž by se obtěžovala aspoň se provdat za nějakou loutku.

Ruuhlar pomalu vydechla. Její protivník na ni potměšile hleděl safírovýma očima s protáhlou zorničkou. Fascinoval ji. A děsil.

A ona neznala odpověď na jeho poslední hádanku, kdežto on všechny její otázky zodpověděl bez velkého váhání.

Pomalu jí docházelo, že prohrála.

Dlaně měla ledové a v krku ji tlačily slzy. Teď už může udělat jen jediné – zachovat si čest.

Vstala a i hrozivě krásný tvor před ní se vztyčil. Trůnní sál tonul v mrazivém tichu. Dvořané se báli i dýchat.

Ruuhlar sňala zlatou obroučku ze svých vlasů a podržela ji před sebou. Neodvažovala se zvednout oči od rukou, které proklínala za to, že se nepřestávají třást.

Pak suše polkla a pokusila se promluvit svým obvyklým zvučným tónem. Jenže hlas se jí zlomil. Přesto se opanovala a zkusila to znovu: „Jsi... jsi vítěz. Mé království je tvé...“

Dav zašuměl zděšením a několik dam omdlelo.

Do trůnního sálu se vysokými okny prodralo slunce, odrazilo se na naleštěných běloskvoucích dlaždicích a zalesklo se na stříbrném hřbetě draka, který své vítězství bral jako naprosto samozřejmou věc.

Ruuhlar měla chuť odhodit korunku a okamžitě s křikem utéct!

Přesto se ovládla. Byla královna!

Sestoupila o jeden schůdek níže a pak pronesla o něco tišším, ale přesto dostatečně se rozléhajícím hlasem: „Dovol mi však navrhnout ti obchod.“

Drak naklonil hlavu mírně ke straně a nepřestával ji pozorovat.

„Na místo svého království ti nabízím -“ Polkla a pak zašeptala: „Sebe...“

1. Kapitola

„Do prdele práce!“ zavrčela Sanje.

Vytrvalý déšť letošního studeného jara podmácel půdu a jeden ze staříčkových, napůl zpráchnivělých kůlů ohrady to nevydržel. Nejspíš pak stačilo, aby se její stračeny podrbaly o plot, a půl ohrady se zřítilo jako domino.

Zamračené odpoledne hrozilo dalším deštěm a Sanjiny dřeváky klouzaly na blátě, když spěchala k rozbořenému hrazení.

Tři krávy se netečně pásly v ohradě. Dvě ale chyběly a Sanje si vztekle uvědomila, že je musí najít, než se setmí.

A večer v tomhle kalném dni přijde brzo.

„Do prdele práce...“ zopakovala si pro sebe a vydala se zahnat zbylé krávy do chléva, než se i ony vydají na výlet.

Deštivé ráno.

Leontin, královská nevěsta, vstala ze svatebního lože, a zimomřivě zachumlaná ve vlněném plédu přistoupila k oknu.

Venku je rušno. Válečná družina jejího manžela, kterého zná sotva pár dní, vyjíždí z bran hradu. Kopyta duní na padacím mostě a on se neobtěžuje ani ohlédnout...

Drápala se do kopce a vlhká tráva jí ujížděla pod nohama. Namáhavě dýchala a hlavou jí táhly našťavané myšlenky.

„Co jsem komu udělala? Čím jsem si tohle zasloužila? Vždyť nechci nic jiného, než klidný život. Obyčejný, klidný život, jako má třeba Safija...“

Sanjina nejstarší sestra se už před deseti lety vdala za kožešníka v blízkém městečku. Teď měla pět dětí, služku, a každý týden si posílala k Sanje pro čerstvá vejčička.

„Proč mi naši nechali na krku tuhle ruinu a pět pitomých krav, co sakra ani nedokážou zůstat v ohradě?! a proč vůbec museli umřít tak brzy?!“

Na hřebenu se ohlédla na statek s poboženou ochrannou zdí, který se jaksi stydlivě krčil na břehu malého rybníčku. Na něm si nevzrušeně rovnaly peří Sanjiny sněhobílé husy.

Vzdychla, shrábla si za ucho tmavé vlasy uvolněné větrem, a vyrazila na další cestu. U rozbořené ohrady rychle našla v blátě stopy a vydala se podle nich.

Aspoň k něčemu je dobrý tohle zatracený počasí, pomyslela si odevzdaně a přitáhla si vlňák.

„*Pane, dorazil holub z paláce.*“

„*Skvělé, nějakou dobrou zprávu bych dneska uvítal.*“ Král zasyčel a ranhojič zamumlal omluvu. Pak obratnými prsty utáhl obvaz na vladařově paži.

„*Mám syna? Čti!*“ král přijal od ranhojiče léčivý nápoj a natočil se k poslovi. Prostorný stan nabízel aspoň trochu pohodlí, pokud se tomu tak dalo říkat. Válečné tažení trvalo už dlouho. Až moc dlouho.

„*Můj nejmilostivější pane, mám tu čest Ti oznámit, že ses stal otcem. Dnes ráno Tvoje choť Leontin povila syna a dědice.*“

„*Vynikající. Hned odepiš... co se tak tváříš?*“

„*Pokračuje to.*“

Král netrpělivě mávnul rukou a posel opět spustil: „*A během dopoledne, za vynaložení nemalého úsilí, dala Tvá choť život jeho mladšímu bratru, dvojčeti. Chlapci i Tvá paní se dosud těší dobrému zdraví.*“

Sanje pospíchala po širokém travnatém úbočí z kopce dolů a nepřestávala

sledovat stopy, které kravské paznehty vytlačily v rozměklé zemi. Vítr se rozehnal nízkou jarní travou a připleskl jí režnou sukni ke štíhlým nohám. Spíš ze zvyku si popotáhla vlnák blíž ke krku a rozhlédla se. Věděla, že se blíží k potoku a doufala, že krávy nepřebrodily na druhou stranu. Potěšilo ji, když jednu uviděla škubat mladé výhonky z černého bezu, který rostl na břehu. Ušklíbala se pro sebe: „Já ti dám, ty jedna potvoro, takhle mě honit po kopcích, jen kvůli tvému mlsnému jazyku!“

Zrychlila krok a sestoupila na široké dno údolí. Snažila se vyhýbat loužím, které sem tam čvachtaly pod nohama, a blížila se k potoku, který byl po deštích trochu rozvodněný. Cestou se ostražitě rozhlížela po druhé krávi.

Upoutal ji záblesk zrzavé srsti tam, kde tušila brod. Podívala se tím směrem pořádně a téměř se rozběhla. Ano, je tam její červenostrakatá rohatá uprchlice.

Dojnice stála po kolena v proudu a pila.

„Ty krávo jedna, co tam děláš?!“ zanávala Sanje a kravka zvedla hlavu, když uslyšela známý hlas.

„Tak pojď, pojď ke mně! Nebuď blbá, ta voda je studená.“

Zvíře se opět sehnulo a nevzrušeně pilo dál.

„Nenuť mě tam chodit, ty potvoro! Za trest ti uřežu rohy, uvidíš!“

Žádná odpověď. Sanje se sehnula pro kámen a hodila ho nedaleko krávy do proudu. Doufala, že ji tím přinutí vyjít z vody. Jenže stračena se lekla, uskočila, proud jí podrazil nohy, klekla si a stálo ji dost sil se znovu postavit.

Sanje se zajíkla. Nechtěla, aby se kráva utopila a uvědomila si, že nemá jinou možnost, než pro ni dojít. S povzdechem skopla dřeváky, vlněný šál pověsila na větev bezu a popadla první příhodný klacek, který jí na břehu přišel pod ruku. Ušklíbala se, když ji na bosých chodidlech zastudila tráva a mezi prsty projelo mazlavé bláto.

Ještě krok a dravá voda jí olízla kotníky. Sanje si lem sukně zastrkala za

opasek a klackem zkoušela místa před sebou ve vodě. Brodila se ke čtyřnohé dezertérce, které kapalo od huby.

Už byla skoro u ní, když ve vrbovém houští výhružně zašvelil vítr a smetl jí vlasy do očí. Snažila se udržet rovnováhu, zároveň si rychle uvolnit výhled, a najednou prolétla vzduchem zlatá čára.

Sanje sebou trhla a div neupadla. Pár metrů od ní vybuchl gejzír vody a... a rudé vody.

A kráva zmizela.

Tam kde před sekundou stála, nestálo nic.

Zato v divoce cákající vodě se sem tam mihlo kopyto nebo ocas a řeka zlatě zářila, pěnila a postupně odhalovala hrozný výjev.

Jakési... zvíře rdousilo Sanjinu ubohou kravku. Velké zvíře. Větší, než obecní plemenný býk a Sanje žádného většího tvora nikdy neviděla. Jeho lesklý ocas bičoval hladinu, která se pomalu usazovala, jak sebou kráva zmítala méně a méně.

On mi ji sežere! Napadlo dívku a vjel do ní strašný vztek.

„Vrat' mi tu krávu, sakra!“ zaječela nerozumně, a mrskla po zlatavém útočnickovi svůj klacek. Tvrdě to žuchlo, jak dřevo udeřilo do silného, pružného těla dravce, ale nijak zvlášť mu ta rána neublížila. Upoutala však jeho pozornost.

Zvedl mordy a pohlédl na Sanje jako na obtížný hmyz. Ten pohled se jí propálil až do páteře. Byl tak arogantní a tak... nezvířecí. Zaujala ho, takže okolo krku zardoušené krávy omotal ocas, aby mu neuplavala a otočil se k dívce.

Sanje suše polkla a málem se rozkašlala.

Na potíže s dýcháním, však rychle zapomněla, když si uvědomila, že to... ten dravec na ni zaměřil pozornost – a ona má úplně prázdné ruce.

„Do prdele práce!“ zamumlala suchými rty, a hrůza z přímého pohledu

do jeho očí jí proudila žilami, jako jed. Byla bezbranná a on se brodil zvířenou ledovou vodou blíž. Při tom se pohyboval tak hladce a elegantně, jako by se rozvodněná říčka nepokoušela strhnout s sebou všechno, na co narazila – včetně jejich nohou.

Sanje zoufale bušilo srdce a hnalo jí na jazyk šílené věci. Vlastně ani nevnímala, že je říká nahlas, dokud si nevšimla záblesku překvapení v dravcově pohledu.

„Jestli si něco zkusíš, ty slizká potvoro, vyškrábu ti oči!“

Zastavil se.

„Vykuchám tě, jako králíka a tvoje srdce si dám k večeři!“

Z hloubi hrdla se mu vydralo nebezpečné zavrčení a přihrčil se ke skoku. Sanje se rozklepala kolena a její děsem vypálený mozek vyplodil tu nejšílenější výhrůžku: „Za tu krávu mi zaplatíš deset zlatek!“

Skočil.

Sanje padla do vody. Kolena si odřela o kamení a proud ji okamžitě začal rvát za sukni, za nohy i za ruce a ona neměla čas si uvědomit, že někde kus za ní vyšpláchla voda po doskoku nádherného tvora.

Prala se s víry a vlnami, snažila se postavit, ale sukně se jí pletla mezi nohy, polykala vodu i svůj vlastní strach, na oči se jí lepily prameny mokřých vlasů, a někde blízko zněl zlomyslný, arogantní smích.

Pak spíš tušila, než viděla, že se k ní opět blíží. Hrál si s ní, napadlo ji. Jako kočka s myší. Zabrala nohama a vzepřela se divoce hučící vodě. On se plavně zavlnil a najednou stál přímo u ní.

Ledová voda propláchla Sanje mysl a ona sevřela pod vodou do pěstí dva kameny.

Studený čumák s malým kostěným výrůstkem se jí lehce dotkl na čele a Sanjin strach vytryskl v zuřivém útoku.

Jednou pěstí, vyztuženou kamenem, srazila jeho mordou stranou a druhou

se mu pokusila přerazit hřbet nosu. Prudce vydechl a před další ranou uhnul. Sanje vyskočila na nohy a zamračeně hrozila, že ho znovu praští po hlavě.

„Vypadni!“ zaječela na něj téměř hystericky.

Dravec se však jen ušklíbl. Ušklíbl?

Sanje, mokrá do nitky, stála vprostřed potoka proti obrovskému zvířeti, které nevypadalo, ani se nechovalo, jako žádné ze zvířat, která znala, a divoce dýchala.

„Vypadni, ty parchante, a jestli ještě jednou šáhneš na moje krávy, vyrazím ti oko!“

Opět se pobaveně zašklebil a začal Sanje zvolna obcházet, čímž jí uvolňoval cestu na její břeh.

Rozhodla se využít tu možnost a opatrně ustupovala.

Voda jí okolo kolen a lýtek pomalu klesala a Sanje vypustila z pusu další nehoráznost: „Až se příště setkáme, vezmu na tebe vidle, zloději!“

Konečně stála na břehu a on ji pozoroval a voda se kolem něj točila a pěnila, jako by ho objímala. Vůbec nemusel bojovat o rovnováhu a vypadal děsivě krásně, jak se mu rudozlatá mokrá kůže matně leskla i v přítmí křovím zastíněného brodu.

Pak mírně kývnul hlavou, jako na rozloučenou, a několika rychlými skoky zmizel po proudu. Nejspíš se vydal hledat mrtvou krávu, která mu mezitím uplavala.

Chlapci přešlapují na schodišti. Tak stejní a přece každý jiný. Malí blond'atí andílci. Jeden skrývá za zády knihu, druhý nervózně mačká v dlani jilec dřevěného meče. Tak dnes! Dnes konečně! Válka skončila a jejich otec se vrací. Svě šesté narozeniny už oslaví spolu s ním.

Leontin se natáhla a jednoho z nich pohladila po hlavě. Byl to ten, který si pohrával s mečem. Něžná mateřská ruka mu uhladila neposlušné kadeře. Zbytečně. Za okamžik už se stejně kroutily svým vlastním směrem.

Žena se hořce usmála. Tak moc podobný svému otci. Sebevědomí mu nikdy nechybělo. Každý ho přesvědčoval, že jednou bude králem. Nikdo to sice nevěděl jistě, protože jen ona a stará chůva dokázaly rozeznat, který z nich se narodil dřív, ale všem byla sympatická jeho smělá povaha. Osud království se ale nepíše jen mečem a krví. A válek už bylo dost.

Trubači spustili ostré fanfáry.

Zvedla hlavu. Neviděla ho téměř sedm let. A předtím... všechno bylo tak strašně rychlé. Dohodnuté zasnoubení, její cesta na královský dvůr a svatba... jen aby ho to nezdrželo od jeho tažení. Vítězných, bezpochyby, pomyslela si hořce.

Kopyta duněla na dláždění - opraveném z jejího věna a jejím úsilím. Potlačila hořký úšklebek. A teď si jede pro syna. Pro dědice.

Seskakují. Nemůže ho nepoznat. Jen se na něj dívá. Dívá a mlčí a on jde blíž.

„Má paní....?“

„Bud' vítán, můj pane,“ mírně poklesne v kolenou.

Vidí mu na očích, co ho zajímá, když si měří chlapce hodnotícím pohledem. Není hloupý, to ne. Neušklíbá se nad pojednáním o polním hospodářství, které mu nadšeně ukazuje její drahý Loki, ale tvář se mu viditelně projasňuje, když se otáčí k Dermimu a vyzývá ho, ať ukáže, co už se svou zbraní dovede.

Pak obrací tázavé oči k ní. Celé nádvoří zatají dech. Nikomu neřekla, který je dědic. A teď už ví, že udělala dobře. Vidí mu na očích, co by si přál: z válečníka krále a ze vzdělance jeho rádce - možná správce země. Ale takhle to nebude. Alespoň pokud ona k tomu má co říct. A to tedy má. Udrží na tváři přívětivý úsměv a potom položí ruku na drobné chlapecké ramínko.

„Představuji ti tvého syna a dědice, můj pane. Tohle je Loki. A tohle je jeho mladší bratr Dermi.“

2. Kapitola

Na kost promrzlá Sanje se konečně dostala do světnice. Zblá kráva už nadšeně přežvykovala seno v chlévě se svými třemi poslušnějšími družkami, a tak si i dívka mohla konečně dopřát oddech. Za dveřmi zavřenými na petlici ze sebe začala sloupávat napůl uschlé oblečení plné bláta a nalepeného sena. V místnosti bylo zima, protože kamna během její nepřítomnosti vyhasla a Sanje bylo do pláče. Cítila ho v hrdle, v únavou bolestivě napjatých ramenou, v prokřehlých pažích...

Proč sakra nemůžu mít normální život?! napadlo ji už po tisíci od smrti rodičů, která ji zanechala osamělou a vystrašenou v pustnoucím statku. Klidně by se provdala snad za kohokoliv, kdyby to znamenalo, že tu už nebude muset být pořád a na všechno tak strašně sama.

Jenže o ni nikdo nestál.

Co si pamatovala, tak jen jednou tančila na vesnické zábavě, jedinkrát se prošla vonícím sadem za hospodou... na další schůzku nepřišel. A jiné pozvání už nedostala.

Jenže život nečeká a Sanje se tu nehodlala zahrabat. Musí vydržet do žní, a pak... kdo ví? Prodá statek a zmizí někam, kde ji nikdo nezná.

Zakroutila ztuhlými rameny a nahá přeběhla ke koši se suchým roštím a třískami na podpal. Jakmile vyskočily plameny, přistrčila na plotnu hrnec s vodou a zašla za závěs, který odděloval její lůžko.

Přesto, že byla ve světnici sama, necítila se najednou nahá dobře. Pořád, jako by na sobě cítila ty jeho oči. Pyšné a chytré a pronikavé... Kdyby jen věděla, co je to za zvíře! Nic podobného nikdy neviděla a nemohla na něj přestat myslet. Nohy měl silné a pružné, jako kočka, hřbet porostlý jakýmsi kostěnými destičkami a jeho morda připomínala psí. Ocas se zlatě leskl a bičoval vodu v ladných obloucích a navíc ta křídla!

Jenže jí zabil krávu a připravil ji tak dobře o deset zlatek, které mohly znamenat rozdíl mezi tím, zda opravdu odejde nebo ne.

Zavázala si tkaničku u krku, vstala z lůžka a bílá noční košile jí sklouzla po nohou a zahalila kolena a skoro celá lýtka.

Na plotně zasyčela pára unikající z hrnce, ale znělo to jako prudký výdech.

Sanje došla ke stolu a přitáhla si ošatku s chlebem, přikrytou utěrkou, aby pečivo neokoralo. Sevřela prsty hrubou látku, zatáhla, vyjekla a prudce se posadila na židli. Drsný ubrousek si tiskla k ústům a lapala po dechu.

„Do prdele práce!“ zašeptala nakonec.

Vítr venku zavrzal vraty... nebo to byl smích?

Na ošatce se teple lesklo deset kulatých mincí s dokonalou ražbou dávného krále. A bezpochyby byly zlaté.

Města jako toto nikdy nespí.

Za jedním ze zasklených oken luxusního paláce obklopeného zahradou bděl muž. Ve svitu lamp něco zapisoval do tlustého svazku. Náhle jeho ruka s brkem znehybněla.

„Co chcete?“ jeho hlas zněl příjemně chraplavě, ačkoliv prozrazoval znepokojení.

„Mám jen otázku,“ ozvalo se ze tmy.

„Vážně? A proč jste nepřišli ve dne?“ muž s perem v ruce vnímal celým tělem, jak se za ním někdo bezhlesně ušklíbl. Vteřiny mījely. Pak někdo za jeho zády řekl: „Jak bezpečně zabít draka?“

Odložil pero a pootočil se. Lampa mu olemovala rameno svatozáří a odhalila šerou postavu. „A jak bezpečně sestřelit slunce, na to se zeptat nechceš?“ odvětil sarkasticky.

Postava napůl ve stínu mírně pokynula rukou a než sedící muž stačil

zareagovat, sevřela mu krk škrťící smyčka z tenkého drátu. To objetí nebylo smrtelné. Poznal, že mu pouze chtějí nahnat strach.

Mávnul rukou a zasípal: „To nebude nutné.“

Tlak povolil.

„No když už jste došli až sem, zdá se, že by nějaký způsob mohl existovat.“

„To jsem rád,“ ozvalo se z příšeří.

„Mého fámula jste omámili?“

„Kam bychom došli, kdybychom za sebou nechávali pobíhat svědky?“ podivil se upřímně tmavý obrys a vstoupil do záře lampy.

„Škoda. Byl to dobrý hoch,“ konstatoval učenec a zavřel svou knihu.
„Dobrá, přeskočíme úvodní otázku, co jste ochotní investovat. Vidím, že hodně.“

Mladý muž v záři lucerny se pousmál a jeho příjemné rysy získaly na osobitém kouzlu.

„Abych to zkrátil, draka zabijete několika způsoby. Tradiční utětí hlavy a její spálení bude pravděpodobně nejdokonalejší způsob, ovšem patří také k nejpracnějším a nejnebezpečnějším. Pak je tu ta možnost s probodením srdce. Ta ovšem počítá s tím, že byste se k němu vůbec dostali. Dračí kůže je asi ten nejkvalitnější krunýř na světě, a pod ním se nachází hora tuhých svalů, které zastaví každý běžný meč.“

Jediná věc, která ji snadno probodne a skrze muskulaturu se dostane až k srdci, je legendami opředený artefakt.“ Učenec se odmlčel, aby dodal váhu svým dalším slovům.

„Jde o roh jednorožce.“

Rozhostilo se ticho.

„Jednorožci jsou ale nepolapitelní,“ namítl světlovlasý mladík.